

Du er død!

Mandag morgen blev jeg vækket af en underlig lyd. Hvad var det? Sten mod glas! Lyden rev i mig. Rev mig ud af søvnen. Pludselig forstod jeg. Sten mod glas ... Der var nogen, som kastede sten på mit vindue. Jeg stod op og gik hen og trak gardinet til side. Det var Toby. Psykopaten Toby fra 9. klasse. Han stod på gaden nedenfor og stirrede på mig med had i blikket. Så førte han en pegefinger hen over halsen. Han grinede fælt og pegede på sin mobil. Havde han virkelig mit nummer? Nej, vel? Jo! For i det samme kom der en sms fra ham.

Du er død!

Det løb mig koldt ned ad ryggen. Toby var stadig vred over det med rotten. Nej, han var *rasende*. Jeg trak gardinet på plads igen. Mit hjerte hamrede. Mens jeg tog tøj på, kom der flere trusler fra Toby. Ding, ding, ding, den ene sms efter den anden.

Jeg hamer din næse flad, Viggo!

Jeg stigger dine øjne ud, din lille midde!

Selv med tonsvis af stavfejl var budskabet ikke til at tage fejl af. Og sms'erne blev ved med at komme:

Jeg hiver dine najle af!

Jeg brægger bægge dine arme.

Jeg låsser dig i nåserne.

Jeg skærer dine fingre af med en råsten brødkniv!

Jep! Jeg var død. Eller ville være det lige om lidt. For netop da jeg havde knappet bukserne og fået min T-shirt på, hamrede nogen på vores hoveddør.

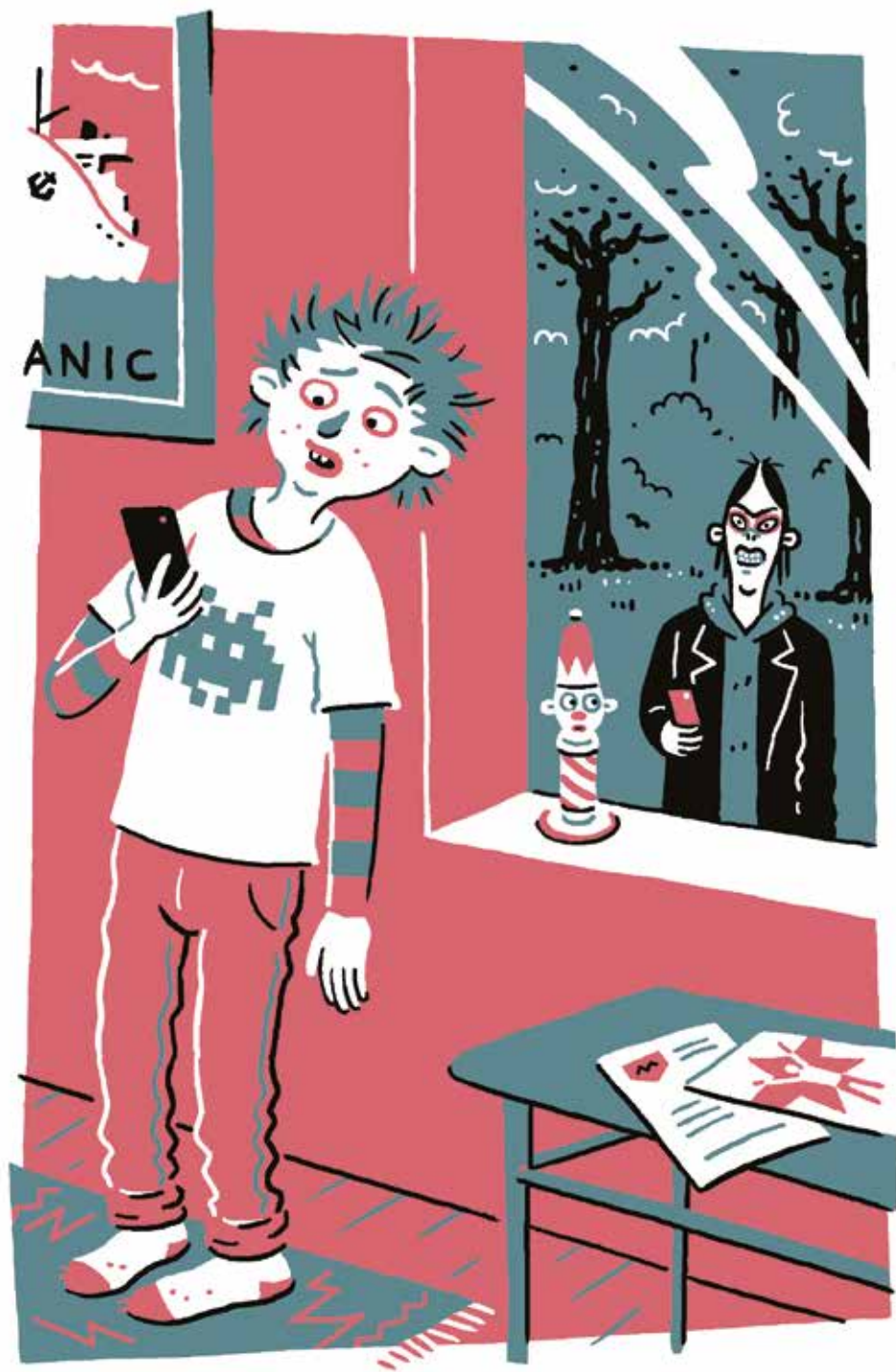
Bank! Bank! Bank!

Det var Toby. Helt sikkert. Han ville nakke mig. Her og nu ... i mit eget hjem. Ja ... for så skingrende sindssyg er han!

”Du skal ikke lukke op, mor!” råbte jeg.

Min mor svarede ikke. Så for en sikkerheds skyld skreg jeg igen: ”Ikke lukke op, mor!”

Så styrtede jeg ud af værelset. Fortsatte ned ad trappen til stueetagen. I køkkenet så jeg lige netop ryggen af min mor, da hun gik ud i entreen for at åbne døren.

”Stop!”

Jeg fór efter hende, gennem køkkenet og ud i entreen.

”Han slår mig ihjel!” skreg jeg.

Det gav et sæt i min mor.

Bank! Bank! Bank!

”Ikke lukke op. Han slår mig ihjel!”

”Slår ihjel ...” Min mor stirrede forvirret på mig. ”Er det et af de her computerspil, du taler om?”

”Nej ... det ...” Min hals snørede sig sammen.

Bank! Bank! Bank!

”Vent nu lidt, skat. Der er nogen, som banker på, vi må lige se ...”

Hun vendte sig om igen og lagde en hånd på dørhåndtaget.

”Nej! Stop!”

Hun åbnede døren på vid gab. Morgensolen blændede mig et øjeblik. Der stod en sort skygge i døren. Nu trådte den nærmere. Og jeg blev mødt af et par vilde, næsten vanvittige øjne.

I næste nu trængte en person ind i vores hus!

Linea for President!

”Linea!” stønnede jeg.

For det var bare Linea. Linea, som med glinsende, glødende blå øjne og vildt fægtende hænder fór ind i entreen. Hun råbte:

”Jeg skal vinde det valg!”

Lineas lange, brune krøller dansede ivrigt. Hun fangede en hårtot og kørte den om bag øret. Det gør hun altid. ”Jeg stiller op som formand!”

Min mor smilede og sagde:

”Du har altid været så ivrig. Helt siden du var bittelille.”

Det var sandt. Jeg har været nabo til Linea hele mit liv. Hun har altid været med på den værste. Hun blev altid mere våd, når vi legede med vand om sommeren. Sne langt ned ad nakken, når vi sloges med sne. Og de største blodige rifter på knæene, da vi lærte at køre på rulleskøjter.

Da vi var små, var vi faktisk bedste venner og gjorde alting sammen. Det er vi ikke nu, selvfølgelig, hvor vi går i sjette klasse. Det ville være megapinligt. Bedste ven med en pige ... selvfølgelig ikke.

”Valget, Viggo! Det vinder jeg, og du skal hjælpe mig!”

Og så begyndte Linea at fortælle mig alt om valget til formandsposten for elevrådet. Men jeg havde hørt det hele før. For vi har lige haft emneuge. Om *demokrati*. I løbet af ugen har vi igen og igen fået at vide, at vi børn fra *Skolen i Skovbrynet* er fuldstændig stjerneheldige, fordi vi lever i et demokrati. Og efter den emneuge er alle på skolen blevet fuldstændig besat af elevrådet. Også dem fra min klasse. Derfor går de allesammen pludselig sygt meget op i valget til formandsposten til elevrådet. Valget skulle afholdes i dag. Al undervisning efter klokken 12 var aflyst. Fra 12 til 13 var der nemlig afstemning. Klokken 13.30 blev der afholdt en *valgfest*, hvor vinderen blev udråbt. Det var helt overdrevet. Men inspektøren havde sagt, at vi skulle *værne* om demokratiet ved at *fejre* demokratiet. Altså ved at holde en *fest*.

”Så jeg stiller altså op til elevrådet,” erklærede Linea igen og kiggede forventningsfuldt på mig. ”Og jeg har brug for din hjælp.”

”Øh ... okay ...”

Jeg vidste virkelig ikke, hvad jeg skulle sige. Linea er skam sød nok og alt det. Men hun er også sådan en, som de andre ikke rigtigt lægger mærke til. Hvis man skal få stemmer nok til at blive formand for elevrådet, skal man bare være mere ... populær.

”Jep!” tilføjede Linea og så stolt ud. ”Og jeg stiller op som formand!”

”Sejt ... Du ... øh ... går bare lige efter magten. Kanon!” Jeg forsøgte at lyde som en, der mente det, og tilføjede: ”Sådan! Linea for President!”

Linea nikkede og smilede. Så sagde hun:

”Jeg har en god chance, tror du ikke? Jeg mener, jeg skal bare slå Karl. Og han er ikke særlig ... *klog*, vel?”

Jeg nikkede bare. Så sagde jeg:

”Du er helt sikkert klogere end ham, Linea. Dét er du.”

Så meget kunne jeg sige uden at lyve. For Linea er klog. Hun er faktisk nørdagtig klog. Langt mere begavet end Karl. Karl med sit dumme grin, de bøvede vitser og flagrende hænder. Men Karl er bare populær. Han er sådan en, der får folk til at grine. Han er en, som folk vil stemme på.

”Tak, Viggo!” Linea strålede.

Der opstod et øjeblik tavshed. Så kom jeg i tanke om noget. Jeg spurgte:

”Så du egentlig Toby udenfor?”

”Rotte-Toby? Næh, hvorfor det?”